

MUSIC JOURNAL

วารสารเพลงดนตรี

ISSN 0858-9038

Volume 24 No. 5
January 2019

THE 21ST SET WINNERS

Volume 24 No. 5
January 2019

สวัสดีปีใหม่พุทธศักราช ๒๕๖๒

วารสารเพลงดนตรีขอต้อนรับผู้อ่านในเดือนแรกของปี ด้วยบทความสัมภาษณ์น้องๆ ผู้ชนะเลิศเหรียญทองจากเวทีประกวด SETเยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย ปีที่ ๒๑ กว่าที่น้องๆ นักดนตรีจะประสบความสำเร็จได้รับรางวัลชนะเลิศนั้น ต้องผ่านการเตรียมตัวและฝึกฝนอย่างหนัก รายละเอียดการเตรียมตัว ความตั้งใจของน้องๆ พลิกไปอ่านได้ในเรื่องจากปก

สำหรับผู้อ่านที่สนใจด้านเทคโนโลยีดนตรี ฉบับนี้นำเสนอเรื่อง Cymatics: Seeing Sounds and Vibration ซึ่งเกี่ยวกับหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นผลจากการสั่นสะเทือนของคลื่นเสียง ทำให้วัตถุ เช่น เม็ดทราย เกิดการเรียงตัวในรูปแบบแตกต่างกัน ตามคลื่นเสียงที่ผลิตออกมา

นอกจากนี้ บทความจากคอลัมน์ Thai and Oriental Music จะพาผู้อ่านไปรู้จักกับความเป็นมาของวงปี่พาทย์มอญ

คณะประติมากรรมศิลปะ ซึ่งเป็นคณะปี่พาทย์ที่เก่าแก่ของจังหวัดสมุทรสาคร

ด้านบทความการเดินทางของ Johann Sebastian Bach ฉบับนี้จะพาไปยังเมือง Leipzig (ไลป์ซิก) เรียนรู้วัฒนธรรมร้านกาแฟของผู้คนในเมืองนี้ ซึ่งส่งอิทธิพลถึงบทประพันธ์ประเภท Cantata ที่ J.S. Bach ได้ประพันธ์ไว้หลายบท และหนึ่งในนั้นมีบทที่มีชื่อเสียงชื่อ “Coffee Cantata”

ในวาระขึ้นปีใหม่ปีนี้ วารสารเพลงดนตรีขออวยพรและส่งมอบความสุขให้ผู้อ่านทุกท่าน ผ่านบทความและสาระทางด้านดนตรีที่หลากหลายเช่นเคย

ดวงฤทัย โพคะรัตนศิริ

เจ้าของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล

บรรณาธิการ

ดวงฤทัย โพคะรัตนศิริ

หัวหน้ากองบรรณาธิการ

นิธิตา ชัยชิต

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

สนอง คลังพระศรี
Kyle Fyr

ฝ่ายภาพ

คณินิจ ทองใบอ่อน

ฝ่ายศิลป์

จรรณ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม

พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม

ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์

ภาณทิพย์ สายพานทอง

ฝ่ายสมาชิก

สุพรรณษา ม้าห้วย

สำนักงาน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicjournal@gmail.com

พิมพ์ที่

อินทนิลการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๔๐๓ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

จัดจำหน่าย

ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาลักษณะและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

Dean's Vision 04

การพัฒนาทางดนตรี
ณรงค์ ปรางค์เจริญ
(Narong Prangcharoen)

Cover Story

06

SETเยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย
ครั้งที่ ๒๑
นิธิมา ชัยชิต
(Nitima Chaichit)
นภาพร วุฒิชานุ
(Napaporn Voudtichan)
ณัฐมน จารุเมธาวิทย์
(Nattamon Jarumethavit)

Musicology

14

ประวัติบุคคลสำคัญ
ในเส้นทางสายดนตรีวิทยา
กานต์ กุลานุปวงศ์
(Karn Gularnupong)

Getting Ready 18

Pedagogy Tools for Applied
Music Teachers: How to Be
a Good Host – How to Be a
Good Guest
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

Music Entertainment 22

เพลงไทยสากลที่มาจาก
เพลงไทย (ของ) เดิม (ตอนที่ ๒)
กิตติ ศรีปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Thai and Oriental Music

32

ปัทมมอญ คณะประติมาศิลป์
ธัญภรณ์ โพธิ์กาวิ
(Dhanyaporn Phothikawin)

Voice Performance 36

PAMS (Performing Arts
Market in Seoul)
นพิสี เรยเอส
(Napisi Reyes)

44

Solitude Chapter 2
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึซึยะ)

Music Technology 48

Cymatics: Seeing Sounds
and Vibration
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

The Bach Journey

52

ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๒๑)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Review 60

พลบประโลมใจและพ่อนคลาย
ไปกับเพลงคลาสสิก ๙ เพลงนี้
กฤตยา เชื้อมวรศาสตร์
(Krittaya Chuamwarasart)

SET

เยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๒๑

เรื่อง:

นิริมา ชัยชิต (Nitima Chaichit)

นภาพร วุฒิชาย (Napaporn Voudtichan)

ณัฐมน จารุเมธาวี (Nattamon Jarumethavit)

งานบรรจบครบปีอีกครั้งสำหรับการประกวด SET เยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๒๑ ประจำปี ๒๕๖๑ ความพิเศษในปีนี้มีผู้ชนะเลิศรางวัลเหรียญทองถึง ๒ คนในรุ่นประถมศึกษา รวมเป็น ๕ คนรวมกันจากทุกรุ่น

SET เยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทย กำหนดขึ้นจากวิสัยทัศน์และความตั้งใจของรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข เพื่อให้เยาวชนมีพื้นที่ในการแสดงออกถึงความสามารถ

เป็นประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์ให้กล้าแสดงออก ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ในการฝึกฝนการใช้สมาธิ ส่งเสริมในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ท่วงทูลยาเสพติดและอบายมุขต่างๆ

การประกวด SET เยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทยริเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ มีความแตกต่างจากเวทีประกวดอื่น เนื่องจากเปิดรับเครื่องดนตรีทุกชนิดที่ไม่ใช่ไฟฟ้า รวมไปถึงการขับร้อง ไม่มีข้อจำกัดด้านแนวเพลง ถือเป็นการประกวดที่

เปิดกว้างที่สุด โดยมีหลักการตัดสินเน้นจากความไพเราะและความสามารถทางการแสดงออกของผู้ประกวดเป็นข้อสำคัญ แบ่งออกเป็น ๔ ระดับ ได้แก่ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

การสัมภาษณ์ครั้งนี้ นักเขียนและผู้สัมภาษณ์ขอแบ่งไล่ตามระดับการศึกษา จากรุ่นเล็กไปรุ่นใหญ่ตามลำดับที่กล่าวมาข้างต้น เพื่อให้

เราได้รู้สึกใกล้ชิดและรู้จักผู้ชนะเลิศ
รางวัลเหรียญทองมากขึ้น เมื่อจะใช้
เป็นเคล็ดลับหรือแรงบันดาลใจต่อผู้
อ่านหรือผู้ที่สนใจจะเข้าประกวดใน
ครั้งต่อไป

ระดับประถมศึกษา

แนะนำตัวสักนิดนะคะ เนื่องจากการ
ประกวดคราวนี้เรามีผู้ชนะเลิศเหรียญ
ทองในระดับประถมศึกษาถึง ๒ คนค่ะ

ธนวิน: ชื่อเด็กชายธนวิน
ธนพรธวัช เรียนอยู่โรงเรียนสาธิต
แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา อายุ
๑๐ ปีครับ เล่นเครื่องทุ้มครับ

คุณธัช: ชื่อเด็กชายคุณธัช แยม
สุวรรณ ชื่อเล่นชื่อ พันเพลง อายุ
๑๑ ปี เรียนอยู่อนุบาลนนทบุรีครับ
เล่นเครื่องระนาดเอกครับ

รู้สึกอย่างไรกับรางวัลที่ได้รับมาบ้างคะ

ธนวิน: ก็รู้สึกดีใจ และก็ภาค
ภูมิใจในตัวเองครับ

คุณธัช: รู้สึกตื่นเต้น และก็ดีใจ
และก็ภูมิใจมากๆ ครับ

**ใช้เพลงอะไรในการประกวดรอบชิง
ชนะเลิศคะ เลือกเองหรือคุณครูเลือก
ให้ แล้วทำไมถึงเลือกเพลงนั้นคะ**

ธนวิน: เลือกเองครับ เป็น
เพลง Fighting Against Typhoon
ชื่อไทยชื่อเพลงสู้พายุครับ ที่เลือก
เพลงนี้เพราะรู้สึกว่ามันรุนแรงและ
ก็มันส์ดีครับ

คุณธัช: เลือกเพลงสุดสงวน
ครับ คุณพ่อเป็นคนช่วยเลือกครับ
ที่เลือกเพลงนี้เพราะว่ามันมีความ
สนุกสนานและก็เป็นจังหวะมอญที่
ค่อนข้างจะมันส์นิดนึงครับ

**กล่าวถึงคุณครูฝึกสอนของเราสัก
นิดนะคะ**

ธนวิน: ชื่อ เหล่าซือ โก หยุน
เสียง (Guo Yun Xiang) ครับ เรียน
มาประมาณ ๒-๓ ปีแล้วครับ

คุณธัช: คุณครูของผมคือคุณพ่อ
ของผมเองครับ ชื่อ อาจารย์ณรงค์ศักดิ์
แยมสุวรรณ เรียนมาตั้งแต่เด็กครับ
ประมาณเจ็ดขวบ

**ทำไมถึงเลือกที่จะมาประกวดเวที
SET ยาวชนดนตรีแห่งประเทศไทยคะ**

ธนวิน: เพราะว่าคุณแม่เป็นคน
ช่วยเลือกครับ แล้วก็แนะนำเวทีนี้ ก็
เลยลองมาแข่งขันดูครับ ครั้งนี้เป็น

ครั้งที่สองครับ

คุณธัช: ที่เลือกเวทีนี้เพราะว่า
เป็นเวทีที่มีความท้าทายสูงครับ มี
เครื่องดนตรีหลายชนิด และก็ก็มีผู้
แข่งขันมากมายครับ ครั้งนี้เป็นครั้ง
แรกที่มาแข่งครับ

**มีการเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษบ้าง
ไหมคะในการแข่งขัน**

ธนวิน: ก็ซ้อมหนักครับ หนัก
มาก และก็ซ้อมทุกวัน พยายาม
ตั้งใจ อดทน ถ้าเป็นวันปกติก็จะ
ซ้อมประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง แต่ถ้า
เป็นวันหยุดบางวันก็ซ้อมทั้งวันครับ

คุณธัช: ก็ฝึกซ้อม ขยันมากๆ
จะเข้าไปซ้อมเอง ถ้าผมไม่ซ้อมเอง
คุณพ่อก็จะไม่เข้ามาสอนผม แต่ว่า
ถ้าผมเข้าไปซ้อม คุณพ่อก็จะเข้า
มาสอนแล้วก็ช่วยปรับให้ดีขึ้นครับ

**มีปัญหอะไรบ้างไหมในช่วงเวลา
เตรียมตัว และเวลาเรามีปัญหา เรา
มีวิธีแก้ยังไงคะ**

ธนวิน: รู้สึกเหนื่อย ล้าครับ
บางครั้งก็รู้สึกปวดแขนนิดหน่อย
พยายามแล้วก็พักผ่อน คิดถึงรางวัล
แล้วก็พยายามสู้ต่อครับ

คุณธัช: ที่ซ้อมมากก็มีเหนื่อย มี
ท้อบ้างครับ แต่ว่าพอนึกถึงคุณพ่อที่

สอนมาก็รู้สึกมีกำลังใจขึ้น และก็คนที่ให้กำลังใจทุกคนครับ ที่เลิกทำได้ออย่างหนึ่งก็เพราะว่าเป็นความภูมิใจเป็นรางวัลของตัวเองครับ

ใครคือแรงบันดาลใจในการผลักดันให้เราประสบความสำเร็จในครั้งนี้คะ

ธนวิน: มีหลายๆ คนครับ คนในครอบครัว คุณแม่ และก็อาจารย์ด้วยครับ

คนธัช: คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ คุณย่า และก็นักดนตรีรอบๆ เยอะแยะเลยครับ และก็นักดนตรีที่โรงเรียนเพื่อนๆ ครูที่โรงเรียนครับ

วางแผนอย่างไรบ้างเกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับ และอนาคตของเราคะ

ธนวิน: อนาคตของผมนั้นจะพยายามซ้อมและก็สู้ต่อไปให้ได้พัฒนามากขึ้นครับ ความฝันก็คือเป็นนักดนตรีระดับโลกครับ ส่วนรางวัลนั้นก็เก็บเอาไว้ เป็นแรงบันดาลใจและความภาคภูมิใจครับ

คนธัช: รางวัลนี้ก็จะเก็บไว้ครับ เป็นความภูมิใจของตัวเองครับ และก็ฝันอยากเป็นนักดนตรีระดับโลกครับ อยากให้ประเทศไทยขึ้นไปอยู่ตรงบอร์ดยะของโลกครับ

ฝากอะไรถึงผู้อ่าน หรือเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่อยากมาประกวดไหมคะ

ธนวิน: ถ้าใครที่อยากมาประกวดก็พยายามซ้อมและก็สู้ต่อ อย่าท้อครับ ถ้าท้อก็พักและก็สู้ต่อครับ

คนธัช: ฝากถึงคนที่มาประกวดในครั้งต่อๆ ไปนะครับ ให้ฝึกซ้อมเยอะๆ ให้ขยัน อย่าท้อ ถ้าท้อก็นึกถึงคนที่สอนเรา ให้กำลังใจเราครับ

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแนะนำตัวสักนิดนะคะ

ผม นายชัยวัช อดิโภภย์ มาจากโรงเรียนนานาชาตินิวสทรใหม่ขณะนี้เรียนอยู่ที่เซนต์หลุยส์พระรามสาม สยามดนตรีกลการ เล่นเครื่องเปียโนครับ

กล่าวถึงความรู้สึกต่อรางวัลที่ได้รับนิดนะคะ

ผมรู้สึกที่ผมชนะใจตัวเองที่สามารถมอบดนตรีเพราะๆ ให้กับผู้ชมครับ

ใช้เพลงอะไรในการประกวดรอบชิงชนะเลิศ เลือกเองหรือคุณครูเลือกให้คะ

เลือกเองครับ เพลง Polonaise Op. 53 “Heroic” ประพันธ์โดย Frédéric François Chopin ครับ

ทำไมถึงเลือกเพลงนี้คะ

เพราะเพลงนี้มีความหมายลึกซึ้งครับ เป็นเพลงยุคโรแมนติกที่โซแปงซึ่งเป็นผู้ประพันธ์แต่งไว้ให้กับชาติของเขา ซึ่งเป็นเหมือนการระลึกถึงชาติของเขา ที่เขาได้หลบหนีจากโปแลนด์ครับ

ใครคือครูฝึกสอนของเราคะ

ดร.อินทพร ศรีกรานนท์ ครับ พ่อของครูเป็นอาจารย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวครับ คุณครูจบด้านเปียโนมาจาก University of Yale ประเทศสหรัฐอเมริกาครับ

เคยประกวดเวที SET มาก่อนไหมคะ

เคยประกวดมาก่อนครับ ซึ่งปีที่แล้วก็ได้ที่หนึ่งเหมือนกัน ปีนี้ผมก็ต้องการมอบดนตรีที่ไพเราะให้กับผู้ชมอีกครั้งเช่นเดิม ผมชอบเห็นรอยยิ้มของผู้ชมครับ แล้วทุกครั้งที่ผมได้เล่นเปียโนมันเหมือนการประกาศตัวเองออกไปว่า เด็กสมัยนี้ก็ทำได้ ผมอยากเห็นธงชาติไทยอยู่ในโลกนานาชาติครับ

มีการเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษบ้างไหมคะในการแข่งขัน

เพลงนี้เป็นเพลงที่ซับซ้อน ผมเลยใช้วิธีหลายวิธีในการซ้อมครับ

เพื่อตั้งอารมณ์เพลงออกมาให้ได้มากที่สุด ซ้อมไม่ติดต่อกันครับ ซ้อมหนึ่งชั่วโมงแล้วพัก แล้วกลับมาซ้อมใหม่เพื่อให้สมองได้ฟื้นฟูเต็มที่ครับ

มีปัญหาอะไรบ้างไหมในช่วงเตรียมตัว

มีครับ คือเพลงนี้เป็นเหมือน Challenge อะครับ ทำยังไงให้เพลงนี้โดดเด่นออกมา เพราะว่ามันไม่ใช่เพลงที่คนทั่วไปรู้จัก หรือคุ้นเคย ผมพยายามดึงความน่าสนใจของเพลงนี้ออกมาให้ได้มากที่สุดครับ

เวลาเรามีปัญหา เรามีวิธีแก้ยังไงล่ะ

ครับครับ ครับเป็นคนที่สำคัญที่สุดในการซ้อม ก็เหมือนเป็นคนที่น่าทางเราให้ซ้อมไปในทางที่ถูกต้องครับ

ใครคือแรงบันดาลใจในการผลักดันให้เราประสบความสำเร็จวันนี้ล่ะ

พ่อแม่ครับ เพราะว่าพ่อแม่ส่งผมไปเรียนเปียโนตั้งแต่อายุ ๕-๖ ขวบ แล้วทำให้ผมคิดว่าจะตอบแทนพ่อแม่ครับ แล้วก็ส่วนตัวผมอยากเล่นเปียโนอยู่แล้วครับ เพราะรักเสียงดนตรี

วางแผนอย่างไรบ้างเกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับ และอนาคต

ผมคิดว่าการทำงานที่ได้นะเลิศรายการ

นี้ เป็นเหมือนจุดเริ่มต้นให้กับเวทีใหญ่ต่อไปครับ ซึ่งสุดท้ายเราก็ต้องเดินด้วยตัวเองครับ ต้องคิดเอง วางแผนเอง อนาคตผมอยากเห็นธงชาติไทยติดอยู่ในบอร์ดนานาชาติครับ อยากให้นานาชาติได้รับรู้ว่าคนไทยก็ทำได้ครับ

ฝากอะไรถึงผู้อ่าน หรือเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่อยากมาประกวดไหมคะ

สำหรับผู้ที่ยอยากประกวดนะครับ ผมแข่งขันมาหลายรายการนับไม่ถ้วน และสิ่งที่ผมได้จากการประกวดอย่างหนึ่งที่สำคัญมากๆ คือ ทุกครั้งที่เราแข่งขัน แปลว่าเราประกาศตัวเองว่าเราเก่ง และเราสามารถชนะคนอื่นได้ ซึ่งมันแปลว่าเราพร้อมมากๆ แล้ว ทุกครั้งที่แข่งเราไม่สามารถฟังโชคได้ทุกครั้ง เราต้องเตรียมตัวให้ถึงขีดสุด แล้วสักวันหนึ่งเราจะได้ใช้มันจริงๆ ครับ ขอขอบคุณครับ

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แนะนำตัว

ชื่อนายหนึ่งศรัณย์ ปริกโธสง จากโรงเรียนสมเด็จพระพิทยาคม จังหวัดกาฬสินธุ์ครับ เล่นพิณครับ ผู้ฝึกสอนอาจารย์ธนพล ผลขารี

รู้สึกอย่างไรกับรางวัลที่ได้รับมาบ้าง

รู้สึกดีใจ เป็นรางวัลที่จะว่าคาดหวังใหม่ก็คาดหวัง แต่ว่าไม่คิดว่าจะได้ เพราะว่าเครื่องดนตรีตะวันตกมันเป็นเครื่องดนตรีที่เสียงดีกว่า ทุกอย่างดีกว่า แต่ว่าเราต้องดึงศักยภาพมันออกมา ทั้งๆ ที่มันเป็นเครื่องดนตรีที่สเกลอะไรก็ไม่เท่า

เคยไปแข่งที่อื่นมาก่อนไหมคะ

เคยครับ แต่ว่าไม่ใช่เป็นเวทีที่รวมเครื่องดนตรีทุกประเภทแบบนี้ เป็นแบบที่เป็นเฉพาะ แล้วก็การตัดสินก็ไม่เหมือนในรายการนี้ด้วย คือเป็นรายการที่กรรมการอาจจะรู้จักกัน หรือมีแบบ คอรัปชั่นบ้างแล้วมันก็ไม่เป็นธรรมกับเรา ทั้งๆ ที่เรารู้จักเล่นดี

รู้สึกว่าเราก็ต่างจากคนอื่นมากไหมคะ ต่างอย่างไร

มากครับ ก็คือเราเจอคนเก่งจริงๆ ทั้งประเทศ เราเคยเจอแต่แบบเครื่องดนตรีแบบเดียวกัน แต่ว่าบางทีเราก็เห็นว่าเขาไม่เท่าเรา แต่เขาก็ได้ลำดับที่ดีกว่าเรา แต่เราแข่งตรงนี้ก็คือทุกคนนั้นมีฝีมือสามารถชนะกันได้ เราก็ยอมรับในผลคะแนนครับ

ใช้เพลงอะไรในการประกวดรอบชิงชนะเลิศคะ เลือกเองหรือคุณครูเลือกให้คะ

เพลงหัวร้อนครับ เป็นเพลงที่แต่งเองครับ จริงๆ เพลงนี้อาจารย์ให้อิสระในการแต่ง อาจารย์ให้เราแต่งเต็มที่เลย อาจารย์จะเป็นคนที่ติดต่อประสานงานอะไรอย่างนี้ครับ แต่ว่าไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องของดนตรี จริงๆ รายการนี้เราก็เป็นคนหาเอง แล้วก็รู้ว่าเป็นของที่นี่ ก็เลยเลือกครับ

ทำไมถึงเลือกเพลงนี้คะ

เป็นเพลงที่แต่งเองครับ ถ้าปกติเอาเพลงพื้นบ้าน เพราะก็เคยเอาเพลงพื้นบ้านมาปี่ที่แล้ว แต่ว่าเราดูศักยภาพแล้ว มันสู้เพลงที่เป็นสากลไม่ได้ เพลงที่ศิลปินระดับโลกเขาแต่งไว้ มันสู้ศักยภาพไม่ได้ ก็เลยต้องแต่งใหม่ขึ้นมา ใช้เทคนิคแบบใหม่ๆ ที่พัฒนาขึ้นจากของเดิม ก็คือเป็นเทคนิคที่เราคิดเองและก็พัฒนาเอง

มีแรงบันดาลใจอะไรให้เราแต่งเพลงนี้คะ

มันเกิดจากการที่เราเล่นเครื่องดนตรีนี้มานานมาก เราก็ฟังเพลงเยอะด้วย เราฟังเพลงหลายแบบ ฟังเมทัล ฟังอะไรที่มันผิดแปลกจากที่เราฟังอยู่ประจำ ก็เลยรู้สึกว่าจะอะไรที่มันใกล้ตัวเราที่สุด ก็คือโซเซี่ยล เรา

เข้าไปดูในโซเซี่ยล โลกมันเปลี่ยนไป สังคมมันเปลี่ยนไป คนเร็วขึ้น ทุกอย่างเร็วขึ้น คนก็ไม่ง่าย ความอดทนน้อยกว่าคนในสมัยก่อน ก็เลยรู้สึกว่าเราอยากแต่งเพลงที่มันสะท้อนอะไรออกมาบ้าง ก็คือสื่ออารมณ์ออกมาว่าสังคมมันก็เปลี่ยนไป แต่จริงๆ เราฟังเพลงเยอะมาก ฟังหมดเลย แต่ว่าเราเล่นไม่ได้เท่าเขา เราก็พัฒนาขึ้นตลอด แต่ว่าถ้าให้ไปเล่นกีตาร์เลย ก็ยังหังตรงนี้ไม่ได้

เพลงที่แต่งสื่อถึงอะไรบ้างคะ เรื่องราวในเพลง

จริงๆ ผมรักในการฟังเพลงเร็กเก้ครับ และมีบ๊อบ มาร์เลย์ เป็นศิลปินในดวงใจ จึงคิดแต่งเพลงนี้ครับ

ใครเป็นผู้ฝึกสอนเรามาตั้งแต่เริ่มเล่นเครื่องดนตรีเครื่องนี้คะ

จริงๆ เป็นการเก็บเกี่ยวจากตัวเองมากกว่าครับ แต่ถ้าจะพูดมันก็หลายคน แต่ว่าหยิบมาทีละน้อย เราก็ไม่ได้มีอาจารย์ที่สอนจริงๆ เริ่มจากยูทูบ เปิดหาคลิปก็มีแค่สองคลิบ จนทุกวันนี้มันเต็มยูทูบหมดเลย

อาจารย์ที่คอยสนับสนุนเรา สนุกกับอยู่แล้วใช่ไหมคะ

จริงๆ อาจารย์ที่สนิทแกย้ายไปแล้ว แล้วก็อยู่กับครูใหม่ เขาจะซัพพอร์ตเกี่ยวกับเรื่องการเดินทางครับ แต่ว่าเรื่องเพลง เรื่องอะไร เขาก็จะให้อิสระกับเรา

ช่วยพูดถึงอาจารย์ที่คอยสนับสนุนเราหน่อยคะ

ชื่ออาจารย์ก้องเกียรติ ทองแดง เขาเป็นคนที่แนะนำเราตั้งแต่เราอยู่ ม.๑ ทำให้เรารู้จักที่นี่ แกพูดถึงบ่อยๆ

ทำไมถึงมาประกวดวงนี้

ตอนแรกก็ไม่ได้หวังอะไร อยากมาเห็นและอยากมาหาประสบการณ์ แต่จริงๆ รู้ว่าเรามีทุน มีเงินรางวัลด้วย ก็เลยตั้งใจ ปีแรกก็หวังมากเหมือนกัน แต่วามันไม่ได้ เพราะว่าเรายังไม่เคยมา ตอนแรกคิดว่ามันแข่งกับเครื่องดนตรีแบบเดียวกันด้วยซ้ำไป ก็เลยมา เพราะว่าคิดว่าถ้าเป็นเครื่องดนตรีเดียวกันเราน่าจะชนะได้ไม่ยาก แต่พอมาดูแล้วมันเป็นแบบนี้ ต้องเจอกับเครื่องดนตรีสากล ก็เลยพยายามพัฒนาตัวเองขึ้น

ครั้งแรกได้เข้ารอบ ๒๕ คนไหม

เข้าครับ แต่ไม่ได้เข้า ๑๐ คน

มีการเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษบ้างไหมคะในการแข่งขัน

ซ้อมหนักมากจริงๆ รายละเอียดเยอะครับ แต่จริงๆ มันก็อยู่กับการซ้อม แต่ว่าเป็นการซ้อมที่หนัก ตื่นเช้ามาก็ซ้อม พอไปเรียน จิตใจก็ไม่ได้อยู่กับการเรียน ก็คือมันก็ขยับไปมา เรียนเสร็จกลับบ้านมา ก็ซ้อมกับแอคคอร์ด แล้วก็ชักรไปส่งเขาจากโรงเรียนไปส่งที่บ้าน ๑๓-๑๔ กิโลเมตร ชีมาโรงเรียนแล้วก็กลับบ้าน

บ้าน เป็นอย่างนี้ตลอดทุกวันเป็นเดือนๆ กลับบ้านมาก็ซ่อมอีกถึงประมาณตีสอง แล้วก็นอน

ระยะเวลาการซ้อมหนักอย่างนี้ นานไหมคะ

ก็หนึ่งอาทิตย์ก่อนแข่งครับ

มีปัญหาอะไรบ้างไหมในช่วงเตรียมตัว

มีครับ คือร่างกายจริงๆ มันเจ็บไปโรงเรียนก็ไม่ได้เพื่อนเตะแขนหรือเกี่ยวกับอะไรเลย งานบ้านอะไรก็ทำไม่ได้ คนบอกว่าเราขี้เกียจอย่างนั้นอย่างนี้ แต่จริงๆ เรามีเหตุผล เราตั้งใจซ้อมอย่างเดียวเลย มันรู้สึกว่ามันมีทุน เราก็อยากได้

แล้วตั้งใจมาเข้าที่นี้ด้วยไหม

จริงๆ ตั้งใจจะเข้าที่นี้ แต่ว่าครอบครัวเราไม่ใช่ครอบครัวร่ำรวย เป็นชาวบ้านธรรมดา แต่ว่าเรามีความฝัน เราจะติดกรอบอยู่กับโรงเรียน คุณครู อาจารย์ สังคมติกรอบเรา แต่ทั้งๆ ที่เรารู้สึกว่าเส้นทางของเรามันก็ไกล มันไปได้อีกแต่ไม่มีใครเห็นตรงนี้เลย เราก็เลยต้องพิสูจน์ตัวเองครับกับรายการนี้

วางแผนอย่างไรบ้างเกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับ และอนาคต

อย่างแรกก็คือ อยากสอบถามเรื่องทุน ว่ามันมีทุนอะไรบ้าง แล้วก็ตั้งแต่รู้ว่ามีที่นี้ ในใจไม่อยากไปเรียนที่ไหนเลย ตั้งแต่ ม.๓ ม.๔ ก็อยากมาเรียนที่นี่แล้ว แต่ว่ารู้ว่าค่าเทอมแพง ก็อดทนมาตลอด มีแต่คนพูดว่าอะไรก็เก็บมาตลอด เพื่อนก็ไปสายวิทย์ เราก็ไม่เก่ง แต่เราเก่งดนตรีนะ

ฝากอะไรถึงผู้อ่าน หรือเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่อยากมาประกวดไหมคะ

อยากให้ศึกษาเกี่ยวกับรายละเอียดการประกวดของปีถัดไป

แล้วก็เรามีเป้าหมายกับตัวเองว่าเราต้องการอะไรจากเวทีนี้บ้าง เราต้องมีเป้าหมายว่าทำไมเราถึงอยากประกวด เพื่ออะไร แล้วก็ตั้งใจกับมัน เพราะรายการนี้ไม่เหมือนรายการอื่น สมมุติว่าจบรายการนี้ก็ต้องเตรียมตัวแข่งปีหน้าเลย

แล้วปีถัดๆ ไปจะมาแข่งอีกไหมคะ

ถ้ามีโอกาสก็จะมาแข่งครับ

ระดับอุดมศึกษา

แนะนำตัว

สวัสดีค่ะ ชื่อนางสาวพิจาริน วิริยะศักดิ์กุล ค่ะ ตอนนี้อายุ ๒๑ ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ ๔ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลค่ะ

มีการเตรียมตัวในการแข่งครั้งนี้ นานไหมคะ

จริงๆ ก็นานค่ะ เพราะว่าเราเคยแข่ง SET แล้วหลายครั้ง เหมือนกับเราก็พยายามพัฒนาตัวเองทุกปีๆ เราไม่ได้มาที่นี้เพื่อที่เราจะแข่งกับใคร แต่เราแค่อยากเห็นพัฒนาการของเรา แล้วก็อยากที่จะให้กรรมการเห็นพัฒนาการของเรา เหมือนช่วยคอนเฟิร์มเราว่าเรามีพัฒนาการขึ้นจริงๆ โห การเตรียมตัวของเราก็คือตลอดเวลาที่ผ่านมา

ก็บอกว่าแข่งมาหลายปีนี่แข่งมากี่ปีแล้วคะ

ตั้งแต่ ม.๕ แล้วค่ะ ตอนนี้อยู่ปีสี่แข่งทุกปีค่ะ

รู้สึกอย่างไรกับรางวัลที่ได้รับมาบ้าง

ก็รู้สึกดีใจค่ะ แล้วก็รู้สึกเป็นเกียรติที่กรรมการมองเห็นความสามารถของเรา ก็ไม่รู้สึกว่าที่หนึ่งหมายความว่าเราเก่งกว่าคนอื่นเลย

หลังจากได้รางวัล เราวางแผนอย่างไรต่อกับอนาคตคะ

ตอนนี้รางวัลมันเป็นเหมือนกำลังใจให้เรา ว่าสิ่งที่เราพยายามมามันก็มีคนมองเห็นนะ เราก็จะพยายามต่อไป เพราะว่าตอนนี้เราก็กำลังจะจบปีสี่แล้ว และเราก็จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เราหวังไว้ค่ะ จะเรียนต่อ ป.โท ค่ะ

ใช้เพลงอะไรในการประกวดรอบชิงชนะเลิศคะ เลือกเองหรือคุณครูเลือกให้คะ

เพลง Quel guardo il cavaliere from Don Pasquale ค่ะ เป็นตัวเลือกที่ตอนแรกอาจารย์จะเลือกมาหลายๆ เพลงก่อน แล้วเราก็ก็นึกออกอีกทีว่าเราชอบเพลงไหน เราอยากเรียนเพลงไหน เพราะว่าเวลาซ้อมทีหนึ่งมันค่อนข้างที่จะใช้เวลานาน ก็ควรจะอยู่กับเพลงที่เราชอบมันด้วย

ใช้เวลาเตรียมตัวนานไหมคะสำหรับเพลงนี้

ประมาณหนึ่งเทอมค่ะ ก็เรียนกับเพลงอื่นคู่กันมาเรื่อยๆ

ใครคือครูฝึกสอนของเราคะ

อาจารย์แนซซี่ (Tsui-Ping Wei) ค่ะ เป็นเหมือนแม่คนที่สองของเราเลย เพราะว่าอาจารย์แบบว่าดูแลทั้งเรื่องดนตรีและก็นำแนวคิด ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับวิธีการที่เราจะไป

ถึงอนาคตที่เราฝันไว้ยังงี้ เขาเป็นคนที่คอยดูแลเรื่องพวกนี้ให้ค่ะ แล้วก็เขาเสียสละเวลาส่วนตัวของเขาเพื่อมาซ้อมให้เราเยอะมากๆ รู้สึกรักอาจารย์ค่ะ

ทำไมถึงเลือกประกวดเวทีนี้คะ

เพราะว่าจริงๆ แล้วเวทีนี้นั้นก็ดังในไทย แล้วก็เป็นที่คนเราด้วยคนที่ประกวดก็เพื่อนๆ เราด้วย จากตอนแรกเลย มาเพราะเพื่อนชวน แต่ตอนนี้ถ้าถามว่าทำไมมาประกวดเวทีนี้ แค่อยากลองมาศักยภาพของเรา อยากให้แบบว่ามีคนอื่นที่มองเราแล้วสามารถคอมเมนต์เราได้ ไม่ใช่แบบว่าเราคิดเองอะไรเอง

เคยไปประกวดเวทีที่อื่นไหมคะ มีความต่างจากเวทีนี้อย่างไร

เคยค่ะ ถ้าถามว่าต่างไหม มันก็ต่างมากค่ะ เพราะว่าเวทีที่อื่นมันจะเป็น Voice อย่างเดียวเลย มันไม่ได้มีเครื่องอื่นเลยคะ เพราะฉะนั้นแค่ประเภทการแข่งขันก็ต่างอยู่แล้ว การตัดสินก็ต่างกัน เขาก็จะแบ่งเป็นเสียงผู้ชาย ผู้หญิง ประมาณนี้คะ ยิ่งเฉพาะเจาะจงเข้าไปอีก มันก็ค่อนข้างต่างค่ะ

มีการเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษบ้างไหมคะในการแข่งขัน

จริงๆ แล้วพยายามเท่ากันทุกครั้งเลย เราไม่รู้เลยว่ามันน้อยกว่าหรือมากกว่าครั้งก่อนๆ เราก็ทำเต็มที่ทุกครั้ง แต่ว่าปีนี้เราได้มีโอกาสเข้าค่ายมาที่เยอรมันอาทิตย์หนึ่ง แล้วก็เรียนนาอีกสองอาทิตย์ เราารู้สึกว่าสองค่ายนั้นมันทำให้เราโตขึ้น ได้ไปเห็นคนอื่นร้องเพลง แล้วก็ไปดูวิธีการที่เขายืนอยู่บนเวที ทำยังไงให้คนดูชอบ ทำยังไงให้เป็นธรรมชาติ เราารู้สึกว่าสองค่ายนั้นมันเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เราสามารถเอามาประยุกต์ใช้กับเวที SET วันนี้ได้

มีปัญหาอะไรบ้างไหมในช่วงเตรียมตัว

มีนะ บางครั้งถ้ามันร้องไม่ได้สักทีเราก็ตึงใจซ้อม พอซ้อมมากไปมันก็เกินลิมิต บางครั้งเครียดมากไปกินนอนไม่หลับ มันเป็นปัญหาเบสิกมากๆ

เวลาเรามีปัญหา เรามีวิธีแก้ยังไง

ถ้าเราเครียด สำหรับเรา เราารู้สึกว่าต้องคุยกับแม่ คุยกับอาจารย์ที่แบบว่าคอยให้คำปรึกษา ไม่ทำให้แบบว่าเราเก็บไว้คนเดียว พยายามปล่อยมันออกมา

อะไรคือแรงบันดาลใจในการผลักดันให้เราทำสิ่งนี้ได้

น่าจะเป็นครอบครัว แล้วก็ตัวเอง แล้วก็อาจารย์ เพราะว่าเรารู้สึกว่าครอบครัวเขาเต็มทีกับเรามากๆ เราก็ควรจะเต็มทีกับตัวเอง เพื่อให้ประสบความสำเร็จอะไรสักอย่างเพื่อสำหรับครอบครัว ตัวเรารักเรา

มีความรู้สึกท้อบ้างไหม

ท้อไหม เราไม่เคยท้อนะ แต่ถามว่าเสียใจไหม เสียใจ เราเคยทั้งแบบว่าถูกรอบ ไม่เข้ารอบ เราก็ร้องไห้เหมือนกัน แต่อย่างทีบอกว่าเวทีนี้เราไม่สามารถไปเปรียบเทียบกับใครได้เลยเพราะแต่ละคนมันต่างเครื่องดนตรี เรารู้สึกว่า โอเค ปีนี้มันไม่ใช่ปีของเรา เราก็พยายามมาใหม่ จุดประสงค์สำหรับ SET ของเราก็คือ การที่จะได้ซ้อม สมมุติว่าถ้าเราแข่ง เราก็คงตั้งเป้าไว้ว่า เราต้องร้องเพลงนี้ให้ได้ภายในเดือนนี้ เราก็คงมีแรงในการซ้อม อย่างน้อยเราก็คงจะต้องเก่งกว่าวันแรก

ฝากอะไรถึงผู้อ่าน หรือเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่อยากมาประกวดไหมคะ

เรารู้สึกว่าถ้าเห็นใบสมัครแล้วอย่าลังเล มันไม่มีอะไรเสียเลย สมมุติว่าถ้าเราสมัครมาแล้ว ยังไงเราก็ได้ฝึกซ้อม ได้เจอเพื่อน ได้เปิดโลก เราว่ามันไม่มีผลเสียอะไรเลย ส่วนเรื่องรางวัล เราว่ามันเป็นกำไรมากกว่าไม่ว่าจะได้รางวัลหรือไม่ได้ มันก็เป็นรางวัลของความพยายามของเรา แต่ว่าปัจจัยหลักในการแข่งขันก็เหมือนกับเราได้ฝึกฝนตัวเองในระหว่างทาง

ประวัติบุคคลสำคัญ ในเส้นทางสายดนตรีวิทยา

เรื่อง:

กานต์ กุลานพวงศ์ (Karn Gularnupong)

นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (สาขาวิชาดนตรีวิทยา)

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้เขียนเชื่อว่าการศึกษาเรื่องราวของความเป็นมาของบุคคลสำคัญในเส้นทางด้านดนตรีวิทยานั้น ทำให้เราได้รับองค์ความรู้ต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับดนตรีวิทยา ซึ่งมีประโยชน์อย่างมากกับนักวิจัย นักวิชาการ หรือผู้เรียนทุกคน ที่ต้องการทราบถึงแนวคิดและแนวทางการรู้ในเส้นทางสายดนตรีวิทยา อย่างเช่นระบบการทำงาน รวมไปถึงผลงานด้านวิชาการของพวกเขาเหล่านั้น พวกเราสามารถเรียนรู้และสืบสานความรู้ต่อไปได้ในอนาคต ซึ่งเป็นการสร้างความมั่นคงในแวดวงทางด้านวิชาการได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม บุคคลสำคัญทางสาขาวิชาดนตรีวิทยา (Musicology) มีเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ส่วนใหญ่ผู้ที่บุกเบิกการศึกษาทางด้านนี้จะเป็นชาวยุโรป จนในเวลาต่อมาการศึกษาได้แพร่ขยายออกไปยังชาวอเมริกา และชาวเอเชียด้วย ดังนั้น ผู้เขียนจะยกตัวอย่างของบรรดากลุ่มนักดนตรีวิทยา (Musicologist) และนักมานุษยดนตรีวิทยา (Ethnomusicologist) ที่สำคัญและมีชื่อเสียง ดังต่อไปนี้

บุคคลสำคัญชาวยุโรป (European)

Carl Stumpf (ที่มา: <https://alchetron.com/Carl-Stumpf-1183636-W>)

- คาร์ล สตุมพ์ (Carl Stumpf, 1848-1936) ชาวเยอรมัน มีความสามารถในการเล่นเครื่องดนตรีได้ถึง ๖ ชนิด ทั้งยังเป็นนักดนตรีวิทยา นักจิตวิทยา นักปรัชญา และนักอุโฆษวิทยา สตุมพ์เป็นคนแรกที่ปฏิบัติงานด้านดนตรีเชิงเปรียบเทียบ โดยการศึกษาดนตรีของอินเดียแบบ เฝ่าเบลลาคูลา (Bella Coola) และเป็นคนที่จะช่วยจัดตั้ง Berlin

Phonogram Archive นอกจากนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของดนตรีไทย สตุมพ์ ฮอร์นบอสเทล เอลลิส และเวอร์เน เป็นคนแรกที่บันทึกเสียงดนตรีไทยจากสยาม เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๐๐ เนื่องในโอกาสที่นักดนตรีไทยวงนายบุศย์มหินทร์ได้เดินทางไปแสดงที่กรุงเบอร์ลิน (Berlin) ในปีเดียวกัน

- อีริค โมริทซ์ ฟอน ฮอร์นบอสเทล (Erich Moritz von Hornbostel, 1877-1935) ชาวออสเตรีย เป็นนักเปียโน คีตกวี นักวิชาการ และนักเคมี ที่มีชื่อเสียงอย่างมาก เขาเป็นลูกศิษย์ของสตุมพ์ นอกจากนี้ ฮอร์นบอสเทลยังเป็นผู้อำนวยการของ Berlin Phonogram Archive โดยทำงานร่วมกับสตุมพ์ เขาทั้งสองคนเป็นผู้จัดระบบการจำแนกประเภทของเครื่องดนตรี (Organology system) อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ในปี ค.ศ. ๑๙๑๔

- อเล็กซานเดอร์ จอห์น เอลลิส (Alexander John Ellis, 1814-1890) ชาวอังกฤษ มีความชำนาญทางด้านคณิตศาสตร์และภาษาศาสตร์ อีกทั้งเอลลิสยังเป็นผู้ค้นพบระบบเซนต์

(Cent system) ในการวัดขั้นคู่เสียง โดยแบ่ง ๑ ช่วงทบเสียงออกเป็น ๑๒ ส่วนเท่าๆ กัน และกำหนดให้แต่ละส่วนมีค่าเท่ากับ ๑๐๐ เซนต์ โดยเรียกกระบวนเสียงนี้ว่า ระบบเสียงแบ่งเท่า (Equal Temperament) ซึ่งได้ปรากฏในบทความของเขาเรื่อง On Musical Scales นอกจากนี้ เอลลิส มีผลงานสำคัญ เช่น Theory of Harmony และ On History of Musical Pitches เป็นต้น

Jaap Kunst (ที่มา: <http://www.folkworld.de/34/e/dutch.html>)

- จาป คูนส์ท (Jaap Kunst, 1891-1960) ชาวเนเธอร์แลนด์ เป็นนักกฎหมายและนักไวโอลิน จากการที่จาป คูนส์ท ได้ปฏิบัติงานในประเทศอินโดนีเซีย จึงมีโอกาสศึกษาดนตรีกาเมลัน (Gamelan) และยังเก็บรวบรวมข้อมูลดนตรีของอินโดนีเซียไว้จำนวนมาก อีกทั้งยังเป็นผู้ริเริ่มใช้คำศัพท์ว่า Ethnomusicology เป็นคนแรก แทนคำว่า Comparative Musicology คำนี้ใช้กันอย่างแพร่หลายและเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในปัจจุบัน

บุคคลสำคัญชาวอเมริกัน (American)

- อัลัน ปาร์กเฮิสต์ เมอร์เรียม (Alan Parkhurst Merriam,

1923-1980) เป็นนักมานุษยดนตรีวิทยา ผลงานของเมอร์เรียมมีจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็น การศึกษาดนตรีพื้นบ้านของอเมริกันในแถบเทือกเขา Flathead รวมไปถึง การศึกษาดนตรีของชนพื้นเมืองในทวีปแอฟริกา และยังเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสมาคมดนตรีชาติพันธุ์วิทยา (Society for Ethnomusicology) ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ผลงานที่สำคัญของเขา คือ หนังสือมานุษยวิทยาการดนตรี (The Anthropology of Music)

- แมนเทิล ฮูด (Mantle Hood, 1918-2005) เป็นผู้มีความสามารถเล่นเครื่องดนตรีที่หลากหลาย อย่างเช่น เปียโน คลาริเน็ต และแซกโซโฟน เป็นต้น นอกจากนี้ เขายังเป็นลูกศิษย์ของจาป คูนส์ท โดยทำดุซงูนิพนธ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์กลุ่มเสียงของดนตรีชาว อีกทั้งฮูดยังเป็นผู้ก่อตั้งสถาบันดนตรีชาติพันธุ์วิทยาขึ้นในวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ผลงานที่สำคัญในด้านการเขียน คือ ดนตรีในอินโดนีเซีย การปฏิรูปดนตรีกาเมลันของชาว (The Evolution of Javanese Gamelan) และนักดนตรีชาติพันธุ์วิทยา เป็นต้น

- ฟรานซ์ โบแอส (Franz Boas, 1858-1942) เป็นนักมานุษยดนตรีวิทยาและนักดนตรีวิทยาชาวอเมริกัน โบแอสเป็นผู้บุกเบิกผู้หนึ่งที่สำคัญในการเริ่มศึกษาและบันทึกเสียงดนตรีของกลุ่มชาวเอสกีโม (Eskimo) รวมไปถึงศึกษาชาวอินเดียนแดงบางเผ่าในทวีปอเมริกาเหนือ สิ่งที่สำคัญอย่างมากและมีคุณค่าทางแวดวงวิชาการทางด้านดนตรีวิทยานั้น คือการบอกเสียงดนตรีที่โบแอสได้บันทึกเสียงไว้พร้อมกับบันทึกโน้ตเพลง

- ชาลส์ ซีเกอร์ (Charles Seeger, 1886-1979) เป็นชาวแม็กซิกัน โดยกำเนิด ต่อมาได้รับสัญชาติอเมริกัน ซีเกอร์เป็นทั้งนักดนตรีวิทยา นักวิจารณ์ นักกีฬารวมไปถึงผู้อำนวยการเพลงและนักปรัชญาทางด้านดนตรีด้วย เขาเป็นคนก่อตั้งสมาคมดนตรีวิทยาแห่งอเมริกา (the American Musicological Society) อีกทั้งยังเป็นสมาชิกและหนึ่งในผู้ก่อตั้งสมาคมนักดนตรีวิทยาเปรียบเทียบแห่งสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. ๑๙๓๓ (the American Society for Comparative Musicology) ซึ่งเขาได้เป็นผู้อำนวยการของสมาคมในปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑ อย่างไรก็ตาม ผลงานที่สำคัญของเขาคือการทำงานร่วมกับนักวิทยาศาสตร์ในการพัฒนาเครื่องบันทึกเสียง (Melograph) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ดนตรี โดยมีแนวคิดที่สามารถใช้รูปแบบทางดนตรีของตะวันตกร่วมกับดนตรีของวัฒนธรรมอื่นๆ ได้

บุคคลสำคัญชาวเอเชีย (Asian)

José Maceda (ที่มา: <http://www.geidai.ac.jp/Labs/koizumi/english/award.html>)

- โฮเซ มาเซดา (José Maceda, 1917-2004) เป็นนักประพันธ์เพลงชาวฟิลิปปินส์ และนักมานุษยดนตรีวิทยา มาเซดามีผลงานการศึกษาค้นคว้าจำนวนมาก เขาได้ทุ่มเทเป็นอย่างมากให้กับการศึกษามานุษยดนตรีวิทยาในประเทศฟิลิปปินส์และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asia) ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๓ รวมไปถึงในภูมิภาคอื่นๆ ด้วย การทำงานวิจัยด้านดนตรีในภาคสนาม อย่างเช่น จีน อินโดนีเซีย พม่า ไทย และเวียดนาม อีกทั้งมาเซดายังได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยในแถบตะวันออกและตะวันตกของแอฟริกา รวมถึงประเทศบราซิล เป็นต้น นอกจากนี้ มีคนไทยหลายคนที่ได้เรียนกับมาเซดาจากมหาวิทยาลัยในประเทศฟิลิปปินส์ เช่น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนรรฆ จรรย์ยานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสิทธิ์ เลี้ยวศิริพงศ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.มานพ วิสุทธิแพทย์ เป็นต้น

- ตรัน วัน เข่ (Trần Văn Khê, 1921-2015) เป็นนักมานุษยดนตรีวิทยาชาวเวียดนาม สัญชาติฝรั่งเศส มีความสนใจในเรื่องดนตรีเอเชียเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดนตรีเวียดนาม ผลงานที่สำคัญของตรัน วัน เข่ คือ การทำวิจัยเรื่องดนตรีเวียดนาม โดยเขียนรายงานวิจัยเป็นภาษาฝรั่งเศส ชื่อเรื่องว่า *La musique vietnamienne traditionnelle* ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒

- บัณฑิตวิชญ์ นารายัน ภาคคานเดย์ (Pandit Vishnu Narayan Bhatkhande, 1860-1936) เป็นนักดนตรีวิทยาชาวอินเดีย ภาคคานเดย์เป็นผู้บุกเบิกการศึกษาดนตรีอินเดียอย่างจริงจัง กล่าวได้ว่า เขาได้รวบรวมองค์ความรู้ของดนตรีอินเดียที่ได้ถ่ายทอดสืบต่อกันมา

ด้วยปากเปล่าให้เป็นระบบ รวมไปถึงได้ปรับปรุงระบบโน้ตดนตรีอินเดียให้สามารถสื่อได้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคคานเดย์เป็นคนจัดระบบบันไดเสียงดนตรีอินเดียหรือรากาขึ้นมาใหม่ให้เป็นหมวดหมู่ โดยได้จัดจำแนกรากาทั้งหมดออกเป็น ๑๐ ตระกูล ซึ่งสะดวกต่อการทำความเข้าใจ อีกทั้งยังประพันธ์เพลงการบรรเลงของเครื่องดนตรีตามโครงสร้างของรากาไว้อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม สำหรับในประเทศไทย ก็ปรากฏบุคคลสำคัญจำนวนหลายท่าน ที่ได้ศึกษาค้นคว้าบันทึกข้อมูลเรื่องราวที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อวงการศึกษาดนตรีวิทยาของไทยทั้งในอดีตและปัจจุบัน โดยผู้เขียนจะขอกล่าวถึงบางท่าน ดังต่อไปนี้

- นายธนิต อยู่โพธิ์ เคยรับราชการในตำแหน่งอธิบดีกรมศิลปากร มีงานศึกษาค้นคว้าและตีพิมพ์เผยแพร่หลายเรื่อง เช่น เครื่องดนตรีไทย มิงงานวิจัยเรื่องดนตรีในพระธรรมวินัย โดยการศึกษาวิเคราะห์และตีความ มีสาระของเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่อวงการดนตรีไทยอย่างมาก ยิ่งไปกว่านั้นท่านยังได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้ดนตรีไทยได้มีโอกาสไปแสดงในต่างประเทศ และสนับสนุนกิจกรรมทางด้านดนตรีอื่นๆ อีกมาก

- ศาสตราจารย์ นายแพทย์ พูนพิศ อมาตยกุล เกิดเมื่อ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๐ รับราชการ ณ โรงพยาบาลรามาธิบดี ภาควิชาโสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา ถึงแม้ว่าจะมีอาชีพเป็นแพทย์ แต่ตลอดชีวิตของนายแพทย์พูนพิศให้ความสนใจศึกษาค้นคว้าและทำงานวิจัยด้านดนตรีไว้เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องราวด้านประวัติดนตรี

ไทยที่รู้สึกและกว้าง มีงานเขียนเรื่องราวด้านดนตรี ทั้งดนตรีไทย ดนตรีสากลในประเทศ และการวิพากษ์วิจารณ์ดนตรี อย่างเช่น บทความทางดนตรีมากกว่า ๔๐๐ เรื่อง ที่เขียนตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ หนังสือลำนำเพลงสยาม และงานวิจัยที่สำคัญ คือ งานวิจัยเรื่องนามานุกรมศิลปเพลงไทยในรอบ ๒๐๐ ปี แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

- อาจารย์สุจิตต์ วงษ์เทศ นักวิชาการดนตรีที่รอบรู้ด้านดนตรีและเชื่อมโยงความรู้ต่างๆ ให้เป็นภาพความรู้ดนตรีกับศาสตร์ที่ท่านเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะด้านโบราณคดี ด้านศิลปวัฒนธรรม นอกจากนี้ อาจารย์สุจิตต์มีงานศึกษาค้นคว้าจำนวนมาก ทั้งที่ตีพิมพ์เป็นเล่มและเขียนลงในวารสารศิลปวัฒนธรรมมานานหลายสิบปี

- อาจารย์ประทวน เจริญจิต ท่านเป็นศิลปิน จิตรกร นักดนตรี มีความสามารถทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากล อีกทั้งยังสะสมเครื่องดนตรีพื้นบ้านไว้จำนวนมาก ซึ่งท่านสามารถอธิบายและบรรเลงเพลงของเครื่องดนตรีแต่ละชิ้นได้ นอกจากนี้ อาจารย์ประทวนยังมุ่งศึกษาดนตรีพื้นบ้านพื้นเมืองท้องถิ่นต่างๆ ในประเทศไทย เป็นต้น

บรรณานุกรม

- จิตร กาวี. (๒๕๖๐). เพลงไทยสากลสำหรับเด็ก ช่วงปี พ.ศ. ๒๔๘๒-๒๕๐๐ (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารศิลป์). นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐธัญ อินทร์คง. (๒๕๕๙). พัฒนาการ ลักษณะเฉพาะ และองค์ความรู้ของการขับร้อง
เพลงไทยสากล (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศิลป์). นครปฐม: มหาวิทยาลัย
มหิดล.
- ณรงค์ชัย ปิฎกธรรต. (๒๕๕๔). มานุษยดนตรีวิทยา ดนตรีพื้นบ้านภาคใต้. นครปฐม:
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปัญญา รุ่งเรือง. (๒๕๕๖). หลักวิชามานุษยวิทยาดนตรีวิทยา Foundation of ethnomusicology.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรัณย์ นักรบ. (๒๕๕๗). ดนตรีชาติพันธุ์วิทยา Ethnomusicology. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Beard, D., & Gload, K. (2005). *Musicology*. London: Taylor & Francis.
- Nettle, B. (2005). *The study of ethnomusicology: Thirty-one Issues and
Concepts* (2nd ed.). Chicago: The University of Illinois Press.
- Randel, D. M. (1978). *Harvard concise dictionary of music*. London: Harvard
University Press.
- (1986). *The new Harvard dictionary of music*. London: Harvard
University Press.
- Sadie, S. (2001). *The new grove dictionary of music and musicians*. New
York: Oxford University Press.
- Schneider, A., & Ruschkowski, A. V. (Eds.). (2011). *Systematic musicology:
Empirical and theoretical studies*. New York: Peter Lang.
- Williams, A. (2011). *Constructing musicology*. UK: Ashgate.

Solitude

– Chapter 2 –

Story:

Haruna Tsuchiya (ฮารุนา ชืชิยะ)

Voice Performance Department

College of Music, Mahidol University

“

In the search for a full-time performing artist's life for two weeks, Haruna Tsuchiya decided on a retreat in Sapporo, Japan, as a Professional Development Project for this year. In the previous article, she shared how the seed of an idea – her forbidden fruit – grew into a reality and the sense of

unmistakable “knowingness” of meeting with Ryo Takeda, a collage artist, during the retreat. In this article, she discusses the differences between her ideas as an artist and how they were treated from the others, as well as the first “moment of improvisation” during this retreat.

”

Infinitely expanding blue sky. Japanese maples in autumn dyeing that blue canvas with vibrant colours. Cool crisp air that rushes through my lungs and refreshes my whole body. Sapporo Art Park was filled with fresh and clear energy as it welcomed the morning once again, as it always has been since the beginning of the time. Arriving in the early evening as the sun was setting the previous day, I was only focused on getting there before the office at the Park closed, and did not have a space in my mind to look around at the surroundings in the forest. A heavy suitcase with my bedding inside did not help either, as I had to push it all the way up to the office along a steep slope, and then another five hundred and fifty meters to the lodge deeper into the forest. The lodge was rather dated, but as I had hoped, it was in a remote area that was close enough (at least from *my* point of view – not from the point of view of the people at the office) to still feel contact with other human beings. When I came out of the lodge, the grasses around there were shining unbelievably, reflecting the morning sunlight. As I took a closer look at it, they were the tiniest dewdrops on the tips of the grasses radiating in rainbow colours. I uttered a sigh and an exclamation. It was absolutely the perfect beginning of a day as a full-time performing artist!

I began to walk toward the Art Park Center where the office is located. After living in a land of perpetual summer for a while, experiencing the delicate yet dashing changes of seasons was very refreshing. I felt my heart opening up once again to new adventures as I took deep breaths.

When I arrived at the office, the lady who helped me with the paperwork the previous night was there. She seemed relieved to see me, and asked if everything was okay at the lodge. I greeted and thanked her for her warm welcome and kind gestures. We exchanged a few words. She seemed curious about the fact I was living abroad and asked how I found the Art Park. It seemed like the majority of people who rent the facilities are from the nearby area in Hokkaido and that it was rare for someone from abroad to stay for an extended period of time. In fact, when I called them for the first time to check the availability of the facilities, a man who answered the phone seemed concerned that a woman would be staying at the lodge alone, the farthest facility from the center of the Park, for two weeks without a car, and recommended that I stay at the other atelier, which was much closer to the other buildings. He said it might be lonesome to stay at the lodge alone. He told me that the security guards are onsite 24/7 and assured that there was no problem in that sense, but he was concerned that this particular lodge was in the most remote area in the Park. I hung up the phone with slight disappointment, as that was exactly what I wanted: to be away from all the other things. Besides, the price for the other atelier was much more expensive than I could afford. I said I would call back to make a reservation once my schedule was set, but I was worried I might not be able to rent the place in the end, recalling the tone of his voice. “If I were a man, would he have hesitated?” I asked myself, and my answer to this question made

me upset. I was reminded of the male-dominated society in Japan. I asked my musician colleague I mentioned in the previous article who visited the Park. She told me she walked around the park while there and saw one of the lodges, which she would NEVER want to stay in alone. Now, I was starting to feel slightly nervous. “It might be nice to be in a remote area for a retreat. It is secluded, but having the security guards and everything, you are not completely alone in that sense, unlike a forest monk like you said. But I can NEVER stay there alone. The thought of possibly one criminal walking around in a forest in the Park... you know what I mean.” We both laughed, but I knew she was not completely joking. “But again, I need more social life, and it seems like you are more comfortable being alone. So, for you, it might be okay,” she said. Actually, I was not worried about feeling lonely. After all, being in solitude was the whole purpose of this project and of going there. As I recalled the phone conversation every now and then, I wondered how “remote” this lodge would be. Then, another thought came to me. What if there was an incident at the lodge in the past, such as a suicide or a murder? If not, perhaps there might be some ghost stories at the lodge... Come to think of it, the man at the office said there were no issues in terms of security. If security was not an issue, what else could it be? If he hesitates, maybe there are things he cannot really talk about...?!?! Once those thoughts came into my mind, everything started to encourage these hypotheses. Then, my occupational disease, or blessings as an actress – power

of imagination – helped me to understand why the man on the phone was hesitant. If a woman – or anyone, for that matter – from abroad wants to come to a remote place and stay there alone for two weeks that is also far away from her hometown in Japan, what could this imply? I was reminded of the high suicidal rate – over twenty thousand people per year – in a country that is considered one of the most developed and wealthiest countries in the world. When I finally realized the possible reason, and most likely the very reason, of his concerns and hesitation, I laughed at all the unspoken words and assumptions during our phone conversation. Reading between lines was another thing I had to do in Japanese society. Thus, when I had to call them again to make a reservation a few weeks later, I was not sure if my request would be approved. That time, a woman answered. I pretended as if it was my first time calling. After taking my information, she said she would double check and call me back. She did not mind making an international call. A few minutes later, she called and said that my reservation was all set. Despite the approval, I was aware of their possible concerns of this whole situation around my residency. Thus, I decided to show my cheerful face at the office everyday while there, and when I arrived at the office for the first time, I did my very best to be joyous to wash away their fears. It sounds almost comical, but this was one of my unspoken ways to make my project work better in this particular culture, and perhaps, a form of generosity I could offer to them in return for their approval.

When this lady at the office asked about my background, I was rather eager to tell my story to assure her I was not a “suspicious person” or “a person in total despair”, despite her apologetic words of “I’m sorry to ask such personal questions, but I’m just curious...” She seemed very intrigued by my life abroad and my plans during the residency, and I felt the suspicion might have been lifted, at least slightly, thanks to this casual conversation. I felt that we both wanted to talk more, but she hurriedly said she had to go back to work. I thanked her politely for approving my stay and insinuated that I was aware of their concerns. She denied such concerns, but it was very clear they existed. Perhaps, my insinuation was too direct in this culture, and she might have been caught off guard. “Please do let us know anytime if you need anything. Really, I mean it,” she said as she was rushing off to her work. I was very grateful to their kindness, and at the same time, I was somewhat perplexed. I am aware that artists are often labeled as strange, weird, or outlaws. It was most likely true that my plan was considered abnormal and strange. Yet, I did not understand why a woman staying alone in a secluded lodge (with the 24/7 onsite security guards) for two weeks was *that* strange. Either way, I was glad to be able to show my “cheerful face” to the office in my first morning at the Park.

Although I decided to be in solitude as much as possible for two weeks, I made an appointment to meet with just one person: a collage artist, Ms. Ryo Takeda, during my stay. It was practically impossible to be in complete

solitude, as I had to go out of the Park every day to buy food. Yet, I tried to eliminate contact with other people the best that I could. This was all part of my plan at that point. On a bus to Ms. Takeda’s gallery, Rokkenmura Enroken, I felt my body completely burnt out. I had no energy whatsoever, and it was even hard for me to keep sitting upright in the seat. I thought of the exciting but exhausting few months leading up to producing my solo performances in two cities in Japan and all the dramas behind the scenes. It was physically and emotionally taxing to say the least. Even after the performances were over, I was running around to meet with people and to attend some performances, and in between those planned schedules, I was still working on grading for the semester in a hotel room right before flying to Sapporo. I was still following the plan that day – practically the first day in Sapporo – to meet with Ms. Takeda, but it was the first day in a few months that I felt free from deadlines. It was so liberating, and I finally noticed how much I had abused my body-mind for the last few months for the rewarding experiences. I was an airless balloon, a car without any gas left in a tank. It almost felt as if I was recovering from a very bad flu, but without fever or pain. I was surprised by how burnt out I was. I did not notice it while I was frantically following my plans before arriving at the Park. I had so much I wanted to do and my mind was alert, active, and excited to be exploring the new environment, but my body was not catching up with it. “I need a day off,” I said to myself. Come to think of it, I could not remember when the last time I had a day off was. Even in

that physical state, I felt guilty for even having a thought of a day off during the project I had planned. It was exciting and fun but serious work. I was not there for a vacation. I leaned my head against the window and looked at the unfamiliar sceneries passing by.

When I arrived at Rokkenmura Enroken, the owner of the café, Ms. Yuki Minami, welcomed me. I told her I had an appointment with Ms. Takeda and that I visited there from Thailand last year. She exclaimed and quickly remembered me from our brief conversations almost a year and a half ago. She welcomed me again with even more enthusiasm, but she told me Ms. Takeda was not there on that day. While I was in Japan, I did not have a cell phone nor a computer with me. She might have sent me an email that morning, but I had no way of knowing until I would go to an internet café or find a public computer I could use. Somehow, the calls I made did not go through to her. I found out later that she also called the landline at the lodge and was told it was out of service. Whatever the Universe planned for us, we kept missing each other. I was not in a rush and I had two weeks in Sapporo. There was no reason I had to meet her

on that particular day. It seemed like Ms. Minami sent a message to her for me, but I told her not to worry. I sat down at the café and ordered lunch. I was not upset nor disappointed. This is most likely what I learned from living in Thailand: the spirit of *mai pen rai* (no worries) and *sabai sabai* (relax or chill out). At first, I used to be even more irritated by this mindset, but I began to appreciate it more as the time went by. It is forgiving and is surrender when dealing with situations beyond one's control. The warm meal made from organically grown vegetables and consciously chosen ingredients seeped into my body for all the nutrients to be sent to each single cell. A tea cup I could choose from their cupboard was made by Ms. Takeda, and it had inspirational words by the one hundred and four-year-old working photo journalist, Ms. Tsuneko Sasamoto, printed inside. Toward the end of the meal, those words finally appeared near the bottom of the cup. They were exactly what I needed to hear at that moment. The meal was rejuvenating both for my body and heart. I went into Ms. Sasamoto and Ms. Takeda's galleries after the meal. It was my second time there and I believe

they were the same pieces, but I saw something I did not see the first time. Before I left Enroken, I bought a book written by Ms. Sasamoto that I wanted to read since I saw it there last year.

It was already late afternoon when I left there. Surely enough, I was receiving the emails from Ms. Takeda that morning saying her schedule had suddenly changed and that she wanted to reschedule our meeting. On a bus back to the Art Park, I realized that the day unexpectedly turned into a "day off" of a sort. "Ask and it will be given to you" — I guess it worked! (*To be continued.*)

Haruna Tsuchiya is a performing artist and translator. She has been performing and devising new works in the U.S., Japan, and Thailand, and teaches theatre workshops internationally, as well as translating plays. She continues to create projects that speak strongly to people's hearts. Haruna has been teaching in Voice Performance Department at College of Music, Mahidol University since 2013.